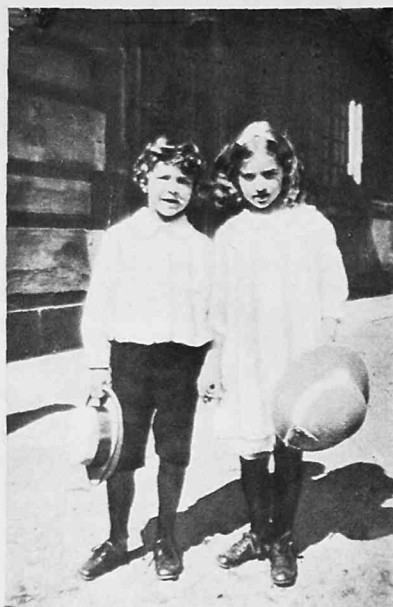

mycket belysande för hennes karaktär. Hon har alltid varit mycket fäst vid sin morfar, hertigen av Connaught, och har ju så ofta hon kunnat brukat vara hans kära sällskap, liksom kungens. Näväl, innan hon begav sig ut på den stora Orientresan, gjorde hon sig det omaket att flyga till London för att säga farväl till morfadern. Vad man först nu vill berätta, är att hon på hemväg stannade ett par timmar i Köpenhamn — och *vem* hon där träffade, det förstår man ju nu . . . För övrigt har hon ofta varit nere i Köpenhamn under det

Hand i hand med lillebror, som ännu så länge är den käraste livskamraten.

senaste året, men alltid inkognito. Så ha de båda unga, som redan hade barn-domstycke för varandra, haft tillfälle lära känna varandra ovanligt grundligt.

Redan som liten uppfostrades hon även till ansvar.

Vi nämnde nyss, att prinsessan Ingrid alltid varit som en försyn för sina bröder. Men det var inte bara dem hon redan som liten fick vänja sig att tänka på. Som liten omgavs prinsessan med lek och glädje, men det skulle vara allvar även i leken. De många sagospelen på slottet under kronprinsessans regi var icke endast upptåg. Prinsessan var sagoprinsessa, men som sådan fick hon lära mången sens moral, som kanske annars hade varit svår att förstå för den lilla. När det gällde de första handarbetena, som hon fick knäpa ihop, var det inte för hennes eget nöjes skull, utan fastmer för att hon skulle

Prinsessan Ingrid vid en basar nyligen — säkerligen det sista fotot som togs före förlovingen. (O. Norberg.)

kunna glädja kamrater och lärarinnor med egenhändigt förfärdigade gåvor. De första julkorten skrevos också för att visa uppmärksamhet mot omgivningen — och allting gjordes utan något plikt-känslans tvång — utan för att hon

skulle känna hur roligt det är att kunna göra något för andra. På det sättet har aldrig plikt-känslan blivit svår för prinsessan Ingrid. När hon blev utan mor hade den redan gått henne så i blodet, att hon förstod vad det betyder att göra sin plikt utan tvång.

Fick sin första kammarjungfru som åtta-åring.

På samma sätt vidgade kronprinsessan sin dotters närmaste omgivning så småningom. Det gick som på lek, men omärkligt ikläddes hon sin furstliga värdighet. Redan som åttaåring fick hon sin första kammarjungfru, som helt tog hand om hennes personliga vård, för övrigt en ung fransyska, som genom sin diktning gav sersan den rätta franska accenten.

Om prinsessan Ingrid och förlovingen se vidare sid. 39—40 i numret.

Hon har vuxit upp och skall nu lära sig alla slags husliga sysslor. Sköter här disken vid en kurs i fru Åkerström-Söderströms husmorsskola.